

LA ESQUELLA
DE LA
TORRATXA

PERIODICH SATIRICH

HUMORÍSTICH, ILUSTRAT Y LITERARI

DONARA AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SEMANA

10 cèntims cada número per tot Espanya
Números atrassats 20 cèntims

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ

LLIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, NÚM. 20
BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ

Fora de Barcelona, cada trimestre Espanya, 3 pessetas
Cuba, Puerto Rico y Extranjer, 5

¡ UN NADAL MÉS !

→ Y per ara encare tinch la paella pel mánech.

CRÓNICA

Asseguran que 'l Sr. Hinojosa de un día al altre dimitirà 'l càrrech de Gobernador de la Província de Barcelona.

Crech que 'ls Pares de família, quan se 'n vaja, li testimoniaran l'agrahiment que per ell senten, ab algún objecte d'art que li serveixi de recort; un objecte d'art simbòlich, que lo mateix podrà ser una fulla de figuera esmaltada, que una figa ab molts rubins á la clivella, pera posársela, en forma d'agulla, á la corbata. En fi, qu' estich mes que segur que 'ls Pares de família quedarán com uns homes, ab qui sempre, en tot y per tot, s' ha posat al séu servey.

Y de fixo que 'ls enemichs de l' associació beatífica no voldrán ser menos, may siga sino per demostrar que aixís com hi ha carinyos que matan, hi ha cástichs que donan vida. També aquests obsequiarán al Sr. Hinojosa ab un altre regalo... com per exemple: un gran bombo; un bombo d'honor.

El Sr. Pey y Ordeix, capellá excomunicat y autor de la novela *El divorcio de la Condesa* vé obligat á encabessar la suscripció que s' obri á tal objecte. Perque 'l bombo que 'l Sr. Hinojosa acaba de dar al séu llibre es colossal; es un bombo de aquells que no 's pagan ab diners.

Pochs son els barceloníns que no hajan sentit parlar quan menos de una manera vaga, de las aventuras amorosas de una condesa y un canonje, que avuy ja no es canonje sino bisbe; aventuras que alguns anys enrera alimentaren durant algún temps la crónica escandalosa de la ciutat; aventuras, en fi, que donaren péu al marit ofés pera publicar un folletó explicant las causas que l' havían obligat á demanar el divorci. Era aqueixa una historia vella... casi olvidada.

En cambi eran ben contats els que sapiguessin que hi hagués avuy precisament qui dedicava la seva ploma á renovar aqueix recort, prenent el fet per assumpto de una novela, fins que al Sr. Hinojosa se li vá ocorre enviar á l' impremta un escamot d'àngels custodis del ordre públich á seqüestrar els exemplars de la novela.

Allá, á la impremta varen trobarlos nous y flamants; pero al extendre la grapa per apoderarse'n, l' amo del establiment, que per lo que pogués ser s' havia fet súbdit inglés, els cubrí ab el pabelló británich, y 'ls agents del Sr. Hinojosa van retirar las mans de la seva presa, com se retiran sempre de una brasa de foch ó de una olla bullenta, temerosos d'escaldarse.

Per espay de tres ó quatre días van montar la guardia per evitar que *El divorcio de la Condesa* pogués eixir de la impremta, fins que 'l dilluns, evaquadas ja las consultas que probablement se farían á las autoritats superiors, els exemplars sigueren seqüestrats, deixant que 'l súbdit inglés acudi com ho tingui per convenient al govern de la reyna Victoria.

El bombo colossal, estrepitós quedava fet: el seu ressó s' ha sentit no per Barcelona solament sino per Espanya entera, y es de creure que algún soroll arribará fins al extranger; y ara, mentres els tribunals de justicia decideixen si la novela es ó no es pornográfica (que aquest es el pretext que s' ha adoptat pera donar una satisfacció al dignatari de la Iglesia, amant de la condesa divorciada), y en tant que 'ls interessats procuran que 'l govern inglés prengui cartas en l' assumpto, la fortuna de la novela s' anirá assegurant, perque desd' ara, no hi haurá ningú—devot ó impio—que no senti un viu desitj, una pruitja insaciable de llegirla, de devorarla.

Gracias al Sr. Hinojosa, la Condesa divorciada s' ha casat en segonas núpcias ab la curiositat del públich, benehint aqueixa unió 'l Sr. Pey y Ordeix, que aquesta vegada encare ha exercit de capellá, á despit de l' excomunió que vá llansarli 'l bisbe Morgades entre cap y coll.

Y vostés veuran com per cada lector que hauria tingut naturalment, després del bombo del Sr. Hinojosa, ne tindrà un miler ó més.

* *

Sobre la mala costum de seqüestrar llibres ab pretextos mes ó menos especiosos, recordo un fet de carácter personal que fins ara l' he tingut reservat, pero que avuy crech arribada l' hora de ferho públich.

Nostre amich, el graciós dibuixant Sr. Fradera, després de publicar un àlbum de caricaturas militars, va publicarne un altre de caricaturas eclesiásticas ab lo títol de *Presbiterias*. Exposadas en els aparadors laterals de la llibreria de 'n López, de gent detinguda á mirar aquelles fullas, cargolantse de riure, no 'n vulguin més. Semblava un mosqué y una epidemia de bon humor.

Quan vels'hi aquí que van comensar á entrar á la botiga certs tipos, que per l' aspecte semblavan agents dels Pares de família, demanantnos que retiessim aquella exhibició. Naturalment, nosaltres ens hi negarem. Se presentá després algún agent de l' autoritat, formulant la mateixa pretensió; pero nosaltres li manifestarem que sense ordre expressa de l' autoritat, no lograría res.

L' ordre, al fi, va venir. La suscribia 'l Sr. Hinojosa, qu' era també llavoras governador de l' *ínsula barcelonina*. En virtut d' ella se 'ns seqüestava l' edició del àlbum y se 'ns imposava una multa, suposant que havíam omés al publicarlo determinats requisits qu' exigeix la lley de impremta.

Com aixó últim no sigués exacte, conforme ho demostrarem ab probas irrefutables, se 'ns rellevá de satisfacer la multa; pero l' àlbum *Presbiterias* quedava seqüestrat, mentres els Tribunals de Justicia resoluessin lo pertinent al cas.

No hi havia, donchs, més remey que resignarse y esperar, y aixís ho ferem. Y passaren senmanas y mesos... tres, sis, vuit, no sé quants, sense rebre ni una trista papeleta de citació del jutjat.

—Hem d' esbrinar la cosa—'ns digueren al últim —perque si es cert qu' hem delinquit, tenim dret á la pena, com afirman els krausistas.

Y tras... tras... tras: cap al govern civil. El Sr. Hinojosa, que ab l' olor ens devía coneixer, ens imposá una llarga espera á peu dret: tothom qu' entrava al séu despaig era convidat á sentarse; tothom menos nosaltres. Quan ens tocá 'l torn de parlarli, en poch minuts estiguerem llestos. D. Eduardo tocá un timbre, y 'ns entregá á las iras y á la mala educació de un dels seus oficials, encarregat de la secció de impremta, qual nom no recordo, pero sí qu' era un verdader cascarrabias.

Després de un altercat en que 'ns las'hi tinguerem molt tiessas, poguerem al últim tréureli del pap quín era 'l *paradero* de las *Presbiterias*.

—Las té 'l Sr. Fiscal de l' Audiencia.

—¿Ah, sí? Donchs cap á l' Audiencia falta gent.

* *

Desempenyava la Fiscalia 'l Sr. Becerro del Toro, persona devotíssima y molt afecta, segons se deya, als Srs. Pares de família. Ens rebé ab amabilitat, que *lo cortés no quita* á lo fullós, y al exposarli las nostras pretensions feu veure que ni menos se recordava del assumpto. Pero un oficial que s' enterá de la nostra conversa li feu present que 'ls exemplars seqüestrats dormían cuberts de pols en una de aquelles estanterias.

SIC VOS! NON VOBIS...

(Dibuix de F. ROIG)

Se 'n feu portar un: se 'l mirà y 'ns digué ab certa dulsura:—¿Por qué ponen Vdes. en ridículo al clero?

Féremli present que avants del àlbum dels capellans se 'n havia publicat un de militars, els quals lluny d'enfadarse, 'l venían á comprar y reyan. Fins el general Weyler va entrar un día á comprarne un. Per correspondre al bon humor del dibuixant, esperavam nosaltres que 'l bisbe hauría fet lo mateix que 'l general, honrantnos ab la séva visita. Pero per lo vist els capellans son més vidriosos que 'ls militars, ab tot y serho aquests tant en excés.

El Sr. Becerra 'ns digué:—Yo no considero que el àlbum sea penable, y por eso no lo pasé al Juzgado.

—Entonces—li diguerem—esperamos que nos serán devueltos los ejemplares.

—Sí, señores; pero con la condición que no han de exponerlos en los escaparates.

Varem quedar blaus al sentirlo. ¿Ab quin dret se 'ns priva d'exposar un' obra que 'l mateix Fiscal de l' Audiencia, reputa lícita? Llavoras varem compendre l' iniquitat del seqüestro, y 'l deixar passar mesos y mesos sense pendre providencias. Els agents dels Pares de familia no pogueren conseguir de nosaltres que retiressem l'exhibició de las caricaturas, y ho lograren mediant la complicitat de tot un senyor Fiscal de l' Audiencia. Per aixó tenia entretinguda la cosa. Ni ho entregava als

—Ja hi portat dotze galls, y al cap y al ff es molt fácil que no 'n menji.

Tribunals, ni 'ns avisava á nosaltres de que podíam passar á recullir lo qu' era nostre. ¿Quina justicia es aquesta? ¡Justicia fullosa!

Li ferem present el nostre dret, y 'ns digué:

—Entonces, si Vdes. se empeñan en exhibirlos, yo los entrego al Juzgado, y aunque nada

les ocurra á Vdes. en definitiva, ello es que se pasarán dos ó tres años, antes no recaiga sentencia. Con que, vean ustedes lo que más les convenga.

Confesso que 'ns fou menester contenir tota la indignació y tot el fàstich que sentíam, davant de aquesta perversió del sentit jurídic, pera acceptar com acceptarem, pero *ab reservas mentals*, la devolució dels exemplars.

—Que no los expongan Vdes.!—ens deya 'l senyor Fiscal.

—No, señor: no los expondremos—responíam nosaltres.

—Cuidado ¿eh? Y no olviden que rije el estado de sitio—afegía recalcant, com volguent dir: «Ab l'estat de siti farém lo que 'ns dongui la real gana.»

—Sí, sí... ya lo sabemos—contestarem.

Y al día següent se 'ns retornavan els exemplars.

Pocas senmanas després s' aixecava l'estat de siti.

EL LEVANTAMENT D' AQUESTS DIAS

La gran partida del Mòch, dirigintse á Barcelona.

Y inmediatamente els aparadors tornavan á apareixer plens de dalt á baix de *Presbiterias*.

Pero consti, en honor de la nostra paraula empenyada, que no 'ls hi havíam posat nosaltres: els hi havia posat el mosso de la llibreria.

Si 'l Sr. Becerro del Toro 'ns hagués dit alguna cosa li hauríam respost: —*Similia similibus curantur*, Sr. Fiscal. Contra 'ls procediments jesuítichs, procediments jesuítichs... ¡y tiri pel cap que vulgui!

P. DEL O.

vaig demanart' ton retrato y *naranjas* me vas dir.

Després vareig demanarte si 't dexavas fé un petó y 'm vas dá una bofetada que 'm vá treure la ilusió.

Recorts tristos com aquestos si ma memoria no ment, en el llibre de conquistas jo ni duch apuntats, cent.

MIQUEL O

LA PRIMERA DE MADRIT

Quan va dirme que volia anar á consultar á una gitana per aixó de la rifa, vaig mirar de treureli del cap.

—¿Tú ets un home seré, y creus ab aquestas ximplerías?—vaig dirli.

Pero á n' en Climent, quan se li fica una idea á la barretina, es inútil anarli ab reflexions. Va comensarme que una cosa es la serenitat y un' altra la sort; que no sería la primera vegada que una gitana ha endavinat números que han sortit premiats; qu' en qüestions de rifas han passat moltes extranyesas, y... en fi, que tenia aquesta *corassonada* y no volia deixar de fer una proba, qu' en últim resultat tant podia sortirli malament com bé.

Y se 'n va anar á trobar la gitana que li havían recomenat.

La dona va escoltarse'l ab molta atenció, assegurantli que per aquestos assumptos d' endavinar nú-

RECORT

Vaig demanarte una cita, no me la vas concedir;

CÓM S' HAN DE REBRE LAS FELICITACIONES

«Contra el vicio de pedir hay la virtud de no dar.»

meros y fer trobar cosas perdudas no hi havia ningú com ella en tot el plá de Barcelona.

—Donchs, á veure si 'm serveixes d' amich.

—¿Quín joch vol que li fassi?—va preguntarli la gitana, agafant unas cartas y posantse á remenar ab la llestesa d' un prestidigitador.

—¿Que n' hi ha de moltes classes?

—De tres: el joch gros, el joch mitjá y 'l joch petit. Segons el que fem, pot vosté treure una sort petita, una de mitjana ó una de grossa.

—¡Ah! En quant á aixó, tira al dret. Lo que jo voldria es la primera.

—Pues farém el joch gros. Es el més car, pero també es el que dóna millors resultats.

Y avans de comensar, en Climent va haver de donarli un duro. Era la costum de la endevinadora. No per desconfiansa ni per res,—deya ella—sino perque de vegadas hi havia parroquians que quan sabían el secret, se 'n anavan sense pagar y deyan que ja ho trobarían si la profecia resultava certa.

Solventat aquest petit detall, que 'n podríam dir de régimen interior, la gitana 's posá á treballar ab las cartas, repartintlas en piletas, tornantlas á barrejar, escapsantlas, extenentlas sobre la taula, remenantlas ab els ulls closos...

—¡Corri!—va exclamar de cop, ab ayre d' inspiració—apunti: vaig á dictarli 'ls números.

En Climent ni respirava. Tragué un paper, empuñá precipitadament el llapis y concentrá en els oídos tots els seus sentits.

La gitana va baixar la veu y comensá á dictar.

—Un tres.

—Tres—va repetir ell, apuntant la xifra.

—Un sis.

—Sis.

—Un hu, un altre hu y un altre sis.

—Trenta sis mil cent setze... ¿Es aixó?

—Aixó mateix—respongué la gitana ab l' accent de la més perfecta convicció:—procuri trobar aquest número, cómpri'l y tingui la seguretat de treure una sort de las grossas.

—La primera... ¡Tú m' has dit la primera!

L' OSTRERA

—No sé per qué hi ha tants senyors que 'm diuen si vull portárselas á casa!...

ACTUALITATS

A LA IMPRENTA DEL «COSMOPOLITA»

El pabelló inglés cubrint els exemplars embargats de la novela *El divorcio de la condesa*.

—¿Li he dit? Pues si li he dit, dit está. May he tornat la paraula endetrás.

—¡Donchs, abur! No convé perdre temps. Inmediatament á veure si trobo 'l bitllet... Y si de debó tinch la sort de treure...

—Ja 's recordarà de mí.

—T' ho prometo.—

En Climent comensá á recorre carrers, aturantse al davant de totas las administracions de loterías.

Ab el paper de l' apuntació á la má, per pór d' equivocarse, anava examinant els bitllets penjats á las vidrieras.

—Trenta sis mil cent setze—deya per lo baix, passant els ulls de l' un bitllet al altre:—trenta sis mil cent setze... Aquí no hi es.

Y corria á un' altra administració.

—Trenta sis mil cent setze... trenta sis mil cent setze... ¡Tampoch!

Y se 'n anava á un' altra.

—Trenta sis mil cent setze... trenta sis mil cent setze... ¡Ni aquí!..

En Climent ja sabia que lo més breu y expedit era entrar á la botiga y preguntar al administrador si tenia 'l número que buscava; pero no ho feya, perque ¿quí li assegurava que 'l fulano no maliciaria alguna cosa, y encare que, efectivament, tingués el número no li negaria, ab el propósit de quedarse'l per ell?

—Pero ¿per qué ha de maliciar res?—va dirse, després d' un rato de meditació.—Y además, ¿qué sé jo si 'l número de la gitana en lloch de venir aquí s' ha quedat en un altre puesto?

Atormentat per aquests pensaments y convenut de que calia pendre una resolució qualsevulga, en Climent va abocarse de cap á la primera administració que li vingué al davant.

—Voldria ferli una pregunta. ¿Sabria dirme ahont podria trobar el bitllet número trenta sis mil cent setze del sorteig de Nadal?

—En lloch—va respóndreli el *lotero* ab molta cor-

tesia:—Ha de saber que 'l número més alt d' aquest sorteig es el trenta cinch mil.

—¡Ah!—va fer en Climent, sortint al carrer completament consolat.

Tant consolat, que quan m' ho explicava, encare volia sostenir que la gitana segurament havia endevinat el número.

—Si 'l trenta sis mil cent setze no ha sortit,—deya—la culpa no es d' ella, sinó del govern, que ha tingut l' ocurrencia de no fer més que trenta cinch mil bitllets.

A. MARCH.

CATÁSTROFES FERROCARRILERAS

Ja ho diu el ditxo: «No hi ha temps que no torni.»

Avans, per empendre un viatge en galera ó diligencia, s' havia de fer testament: ara se n' ha de fer per viatjar en ferrocarril.

L' altre día, descarrilament á Burdeos, ab una pila de morts y ferits, que feya fredat; ahir xoch á Córdoba, ab un *Odeón* de desgracias al mitj de la vía; avuy á Lugo, derrumbament d' un tren, acompanyat de las corresponents víctimas; demá... De demá encare no se 'n sab res; pero es d' esperar que no passarà 'l día sense la séva catástrofe reglamentaria.

Las personas curiosas, aquestas que solen rondar pels voltants de la presó 'ls días que se sab que hi ha algú en capella, ara se 'n van á la porta de qualsevol estació de ferrocarril, y 's dedican á mirar als viatjers que marxan.

—¡Pobrets! — diuhen entre dents, al véure'ls entrar á la sala d' espera, frescos y alegres, ab la maleta á la mà:—avuy tan contents y plens de vida, ¡y pensar que demá á aquestas horas la mitat ja correrán per la secció de *sinietros* dels diaris!...

Las companyías de seguro sobre la vida crech que ja ho diuhen als nous clients que avuy van á inscriures:

—Sí, senyors: nosaltres els apuntarem y 'ls assegurarem la existencia; pero ab la condició que no han de posar per res els peus en cap vagó de carril.

—¿Y aixó? ¿Desde quán aquestas ordres?

—Desde que l' anar en ferrocarril es lo mateix que tenir la vida á l' encant.

Jo, la veritat, si fos gerent ó director d' alguna vía férrea, enrahonaria francament al públich.

A la porta de l' estació principal, en lloch del lletrero que ara sol haverhi: «Ferrocarril de tal á qual banda,» n' hi posaria un que digués sense compliments:

«Ferrocarril—verbi gracia—de Barcelona á Zaragoza y á Can Pistras.»

Aixís la gent sabria, al menos, á qué aténirse, y quan se presentés algú á l' Administració queixantse de que ha perdut un bras ó tot el joch de camas, se li podria contestar, ab moltíssima rahó:

—Senyor meu, ja estava avisat. Perqué hi pujava. Si vol conservar eternament la integritat del seu cos, no 's mogui de casa ó viatji á peu.

Els que ara ho tenen bé, ab aquesta innovació macabra, son els suicidas de poca empena, que volen matarse y 'ls falta valor pera agafar una pistola.

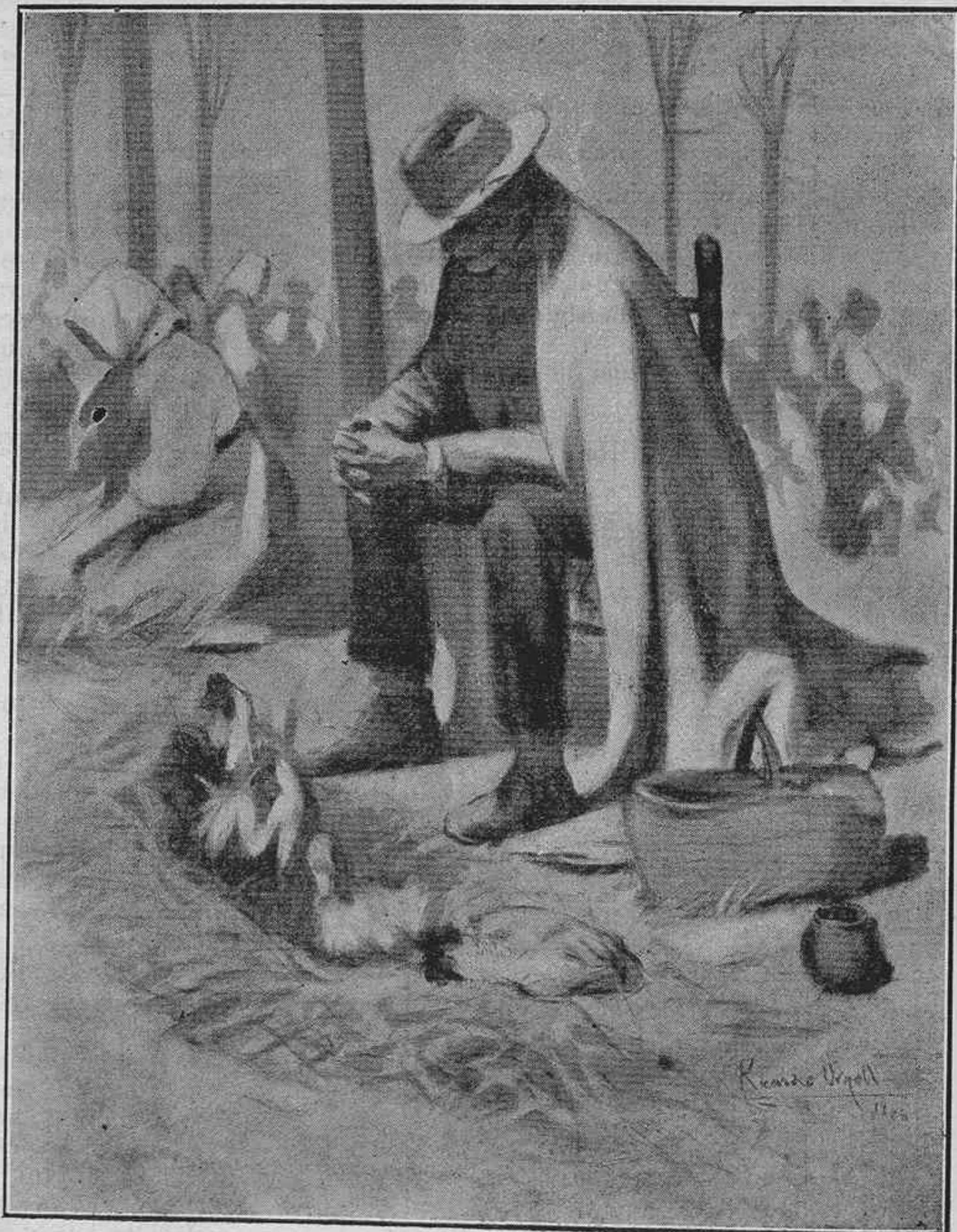
S' arriban senzillament á l' estació, demanan un bitllet de tercera,—pera morir no hi ha necessitat de fer massa gasto—y 'l tren ja 's cuyda de tot lo demés.

M' han explicat que un galán desayrat que volia desferse de la vida, va enviar á la séva ingrata una esqueja que deya aixís:

«¡Resa per mí! Quan rebis aquesta carta ja farà un' hora que hauré pujat al tren del litoral.»

Y en efecte, l' endemá, en un cementiri de la costa, enterravan al pobre enamorat, dividit en fraccions, com els bitllets de la rifa, en companyia de

L' ÚLTIM RECURS

(Dibuix de R. URGELL)

—No hi ha més; si no 'ls puch vendre, dich al Ajuntament que me 'ls compri per la colecció de bestias del Parch.

quatre ó cinch passatjers cándits que viatjavan de bona fé.

Lo que molta gent tem, en vista del increment que va prenent aquesta broma, es que 'l govern, enllepolit y al objecte de reforsar els ingressos, que d'ú qu' están molt débils, inventi una nova contribució sobre las víctimas dels ferrocarrils.

¿Per qué nó? Hi ha tants impostos rars, que no tindria res de particular que n' hi hagués un més.

Y, lo que 'l govern podria dir, si 'l públich protestava:

—Aném ¿després d' haver mort casi de franch, encare 's queixan?... Ademés... s' ha de considerar que aquesta es l' última contribució que pagan...

MATÍAS BONAFÉ

QUAN ME SENTO FELÍS!

Quan cansats d' está á la vila devallém al bosch umbrós fugint de 'l etern bullici que á ciutat haver'hi sol, y cercant la pau y calma qu' en lo bosch, sols trobars pot, aném ficantnos pel mitj de 'ls pins y abets, alts y forts, trepitjant la fullaraca, la brossa, 'ls rochs y 'l rostoll, y per entre la espessura pas ens obrím poch á poch caminant, y repenjanse en lo méu bras lo teu cos: Allavors, videta méva Quant felís me sento jo!

Quan dessota d' aquell arbre hont vam jurarnos amor arribém, y 'l seu brancatje vert, ombrívol, ufanós, fá de dosser amagantnos de 'ls raigs argentats de 'l sol, oferintnos ab sa sombra dolç descans pel nostre có; Quan contemplém en la soca d' aquell arbre, 'l nostres noms enlassats per una fletxa que fereix á un temps dos cors, emblema de l' amor nostre que 'ns varem prometre un jorn: Allavors, videta méva quant felís me sento jo!

Mes quan ja van amagantse el últims destells de 'l sol, y com fantasmas s' aixecan els tronchs de 'ls arbres de 'l bosch; Quan la nit es negra, fosca, y 'ns trobém tots dos ben sols caminant calmosos sempre á la vila de retorn, y guiant els nostres passos de la lluna la claror; Quan aném junts, confonentse nostres cossos en un sol, dihente parauletas dolsas, bellas cosas, tendres mots; Quan enrosco los meus brassos en lo teu tornejat coll presonera volguent ferte de 'ls meus aspres fers grillóns, y acosto al teu, lo meu rostre buscant tos llabis de foch;

¡QUE LAS PASSIN FELISSAS!

Quan se troban ab los meus tremolosos d' emoció, y s' ajuntan, febrosechs, esbategant nostres cors, repercutint entre 'ls arbres la remor d' un fort petó rica font de grata ditxa que inunda tot lo meu cor: Allavors, me sembla un [somni; ¡que deliro!... ¡que sé jo! Allavors, videta meva soch el més felís del mon!

FAUST CASALS BOVÉ

LLIBRES

MAS ALLÁ DEL MISTERIO (SIN DOGMA) por SIEN-KIEWICZ. — Traducció espanyola de *Camilo Bargiela*. — Aquesta novela es la primera obra que doná á la estampa 'l famós autor del popular *Quo vadis?*. Producció de assumpto conmovedor y de una fonda psicología, escrita en un estil senzill y clar, revela 'l gran talent del distingit escriptor polonés, quals obras han adquirit fama universal traduhintse á tots els idiomas del mon.

MATERIALES Y DOCUMENTOS DE ARTE ESPAÑOL publicados por M. F. C., bajo la dirección artistica de MIRA LEROY. — Els quaderns 4, 5 y 6 de aquesta notable colecció de detalls artístichs relacionats ab l' art decoratíu, son realment hermosos, estant pulcrament ilustradas algunas de las láminas que contenen. La casa Parera mereix un caluros aplauso per haverse emprés y per realisar ab tan primor un' obra de divulgació artística de notoria utilitat, posantla al alcans fins de las fortunas més modestas.

ALTRES LLIBRES REBUTS:

Lladres. — Quadro dramátich en un acte y en prosa, original de *Ignasi Iglesias*: fou representat per primera vegada al *Teatro Principal*, la nit del 18 de octubre de 1899.

*** *Cartilla popular para la profilaxis de la tuberculosis*, per don *Ignasi de Llorens*, recompensada ab l' accésit al Premi Robert en el primer concurs públich de la *Academia del Cos médech municipal de Barcelona*. La cartilla conté un gran número de preceptes que tothom hauria de coneixer pera evitar la propagació de la terrible enfermetat. Al costat del text en castellá, s' hi llegeix la traducció catalana.

RATA SABIA

¡LA GROSSA!

SON'ET

LEMA: *Ilusions.*

A mils cops m' he trobat que la esperança
m' ha fet forjá ilusions á la mullera;
pero aquest any en treure la primera
del sorteig de Nadal, no hi tinch confiansa.
¿Será potser, perque sé que no 's cansa
la sórt d' anar del rich sempre al darrera?...
¡Ca, ca, no será aixó! d' igual manera
al pobre com al rich la sórt alcansa.
Si la tragués! me feya fé una torre
ab un jardí ben gran que dés enveja;
un cotxe ben luxós., pro, ho deixo corre.
perque veig que 'l meu cap ja desvarieja.
Com pot ser treure jo á la lotería,
si no tinch ni mitj ral ¡Ave María!

ANTÓN DEL SINGLOT

PRINCIPAL

L' *Orfeo catalá* vá repetir al *Principal* la major part del concert que 'l día 8 havia donat á Novetats.

El teatro estava plé á vessar y la ovació tributada al *Orfeo* sigué com las que alcansa sempre aquesta societat: ruidosa y entusiasta.

LICEO

Ab la representació del *Amleto* vá experimentar el públich una sorpresa agradabilíssima: la de sentir per primera vegada al barítono San Marco, que debutá á *palo sech*, sense bombo, demostrant desde bon principi ser un dels primers cantants de la séva tessitura entre 'ls que avuy trepitjan l' escena lírica.

¡Quína veu més fresca y ben timbrada! ¡Y quína extensió! ¡Y quína facilitat en emétrela! Posseheix además molt bona escola, y com actor no deixa res que desitjar.

Te finalment, la sort envejable de ser molt jove... de manera que li queda temps, molt temps pera fer que 's parli d' ell.

La figura del neurasténich príncep de Dinamarca s' adapta perfectament al seu tipo: y com además la compren molt bé y aplica á la séva bona interpretació totas sas facultats que son escepcionals, no hi ha que dir si 'l públich l' aplaudiría. Vá serho en distintas ocasións, pero principalment en el brindis del segon acte, ab el qual arrebatá materialment á la concurrència, vejentse obligat á repetirlo.

Un *Amleto* ab un Hamlet notable ja es molt; pero hi hagué alguna cosa més en el del Liceo. La senyora Pacini exhorná la part de Ofelia ab els primors de sa veu dúctil y afinadíssima. Si presenta y mou la poética figura ab certa fredor, es menester confessar que canta sa *particella* com un rossinyol.

La senyora Parsi y 'l senyor Rossi, en sos papers de reys consorts varen treballar ab notable esmero.

Y com la orquesta, baix la batuta del mestre Goula, fill, vá brodar materialment la partitura, el conjunt vá resultar un éxit de aquells que deixan plenament satisfet al públich.

En cambi *La Walkyria*, á pesar de la notable direcció de 'n Mascheroni surtí un xich desigual. Cert que 'l Deu Votan (senyor Gnacarini) estava afónich, y es massa directa la séva intervenció en tota l' obra per que aquesta pogués deixar de ressentirse de semblant inconvenient.

Figúrinse si fins Deu se posa ronch com poden anar bé las cosas del mon de las Walkyrias.

Precisa, donchs, aplassar tot judici, fins y á tant que tots els que insterven en la representació estiguin en el plé domini de las sévas facultats.

NOVEDATS

El melodrama *Beaujolais*, arreglat á la escena espa-

nyola pel jove actor Carlos Delhom es una mica de tarifa vella. Té, no obstant algunas escenas molt teatrals y d' efecte segur. ¡Lástima també qu' en lloch de acabar ab tanta ternura, no termini ab l' eliminació del traïdor, qu' en produccións de aquest género es casi de rigor que l' escabetxin!

Sense aquest desenllás el bon xaró no se 'n vá pas gaire content al llit.

La serpentina Mlle. Bob-Walter, es digna de ser vista en las diversas dansas qu' executa, totas de un efecte seductor, gracias á la vivesa y brillantés dels tons que la matisan, rebent reflexos lluminosos per tot arreu, inclús per sota, gracias á una enginyosa combinació de miralls.

Pero de totas las dansas, la mes atractiva es la de las flamas, qu' es l' última qu' executa, constituhint per la séva novetat, el gran *clou* del espectacle.

TÍVOLI—CIRCO EQÜESTRE

Ja tením als boers en campanya contra 'ls inglesos, en la mateixa Barcelona.

La guerra del Transvaal es una animada pantomima original de Mr. Fayet, que permet als artistas de la companyia, lluhir la séva habilitat y lleugeresa, atravesant un gran rech d' aygua natural obert al mitj de la pista, y que ofereix cap al final la presencia del venerable Krüger.

En la impossibilitat de saber encare avuy si la victoria definitiva será dels boers ó dels inglesos, se pot ben assegurar que de moment qui guanyará la campanya será l' empresa del Circo-eqüestre, puig la pantomima en qüestió ha de proporcionarli magníficas entradas.

N. N. N.

PER FESTAS

Bonas festas de Nadal
per la gent que te pa á taula;
¡pel pobre nen del porter
quinas festas mes amargas!

Son pare no cobrará
mes que mitjas senmanadas;
sa mare fa temps que jau
y ell es qui guarda la escala,
en 'questos días sofrint
tots els suplicis de Tántal
puig veu com á cada instant
entran joguinas y pastas
y presents d' any nou y Reys
pera els nens de las estadas.

Ell tan sols te per jugar
dos ó tres cosas llansadas,
uns soldats de plom romputs,
balas y un fusell de canya,
únichs jochs de xich y gran
pels fills de gent proletaria.

Per ell *no caga el tí,*
per ell l' any nou no te dádivas
y en sa espardenyeta els Reys
sols hi posan fret y gana.

Quan vé el vespre y vá á dormir
el desvetllan las ríallas
que fan del *pessebre* entorn
els nens de las altras casas.

Y el pobre nen que ab els crits
de tanta alegra gatzara
hi sent barrejá els gemechs
de sa mareta malalta,
notant ab la vaguetat
ab que tot ho veu la infancia
el viu contrast que ofereix
sa miseria y sa desgracia
entre tanta ditxa y sort,
li apunta als ulls una llágrima
y sent qu' en son cor de nen
hi cauen llevors de rábia!

JEPH DE JESPU.

VIRÁM DE CONFIANSA

(Dibuix de V. BUIL)

—Sí, senyora, es un gall vacunat, visurat y benehit pel vicari del poble.

Han surgit alguns duptes entre 'ls representants de alguns periódichs ilustrats respecte al verdader alcans de la pornografia. Creuhen, y ab rahó, que 'l Sr. Hinojosa hauria de precisar el punt ahont termina lo lícit y ahont comensa lo pornográfich, perque d'altra manera caminan á las palpentas, exposantse á rómprer's la crisma quan menos s' ho pensin.

Al lloch del Sr. Hinojosa, jo faria una cosa.

Someteria l' assumpto á la decisió de un concili de polissons, funcionaris tots ells molt perits en la materia. Y á fi de donar al acte la solemnitat deguda, 'l faria presidir per l' inspector Peláez, ab mitra, báculo, mitjas moradas y sabatas ab civella. En una paraula: per l' inspector Peláez vestit de pontifical.

La *Garsa* dedicava l' altre dia un bombo colossal á n' en García Alix per las sévas reformas de l' ensenyansa.

Y no 's pot dir, no, que respirés per la ferida, per quant el ministre de Instrucció pública de ferida no n' ha causat cap als homes de *La Garsa*, si no tot lo contrari.

Be 's veyia prou, cap al final del article, ab els elogis que dedicava al Sr. García Alix per haver nombrat director de l' Escola de Arquitectura de Barcelona al Sr. Doménech y Montaner.

No estarà de més recordar á *La Garsa* aquella advertencia que dirigia una mare á un seu fill excessivament llaminer, quan li deya:

—Els noys ben educats, davant del públich, no 's llepan els bigotis.

Hi ha qui aboga per la supressió de la banda mu-

ENTRE REGIDORS

—Ja ho veu, alló de 'n Golfín tot plegat va sé una broma.

—¿Sab qué hem de fer? Comprá un gall, y enviarli...

—¿El gall?

—¡No! La ploma.

municipal: hi ha, en cambi, qui la defensa á capa y espasa.

Nosaltres ni la defensarém, ni la deprimirém, limitantnos á fer constar un dato. La banda municipal, entre 'ls concerts de alguns días festius al Passeig de Gracia y 'ls actes públichs en que pren part, vindrá á tocar unas xeixanta cinch vegadas l' any, á tot estirar.

Ara bé: com siga que la seva subsistencia implica un gasto de 65,000 pessetas anuals, resulta que cada vegada que toca, li costa á la ciutat un miler de pessetonas.

Y ara diguin vostés mateixos si 'ls concerts de la banda municipal son cars ó son baratos.

Alguns representants de l' associació de pintors decoradors de Barcelona vá visitar días enrera al Alcalde demanantli que á un dels carrers de nova apertura se li posés el nom de n' Soler y Rovirosa.

Y ara que vajin dihent alló de:—¿Quins son els téus enemichs? Els del téu ofici.

A n' en Soler y Rovirosa no té aplicació aqueixa dita. Apart de ser un artista de un mérit extraordinari, com á home era apreciat de tothom, y lo qu' es d' enemichs no 'n coneixia, ni n' havia tingut may.

¡Que 'n som de felissos desde que las autoritats vetllan ab tan zel per la moralitat pública, y no permeten que determinats establiments permaneixin oberts á certas horas de la nit!...

Perque avuy á Barcelona reyna una seguretat tal com may s' havia vist.

Aixís, á un diputat á Corts li escamotejan la cartera en la plataforma del tranvía. Ell que sí, acut als del ordre públich pera recobrarla; pero se li presenta un fulano á casa séva, dihentli:—¡Qui 'l fá anar á la policia per aquestas cosas!... Aquesta vegada la cartera no se li pot tornar, perque deu minuts després de haverla vosté *perduda*, ja era esqueixada y á la necessaria, naturalment, després d' extreure'n els bitllets de Banch que hi havia dintre. Pero si un' altra vegada li torna á succehir una cosa per l' istil, aquí té la meva targeta: avisi'm y se li tornarà.

Aixís també, en mitj del dia, y en plé Passeig de Colón, á no molta distancia de la Capitanía general, dos tipos, ganivet en má, demanaren els quartos á la simpática cantant del Liceo Sra. Ehrenstein, que 's passejava prenent el sol, en companyia de una miss que té al seu servey.

Per fortuna la miss vá adoptar un' actitud resolta y la *Walkyria* vá donar un crit dels seus, á lo qual se vá deure que aquell parell de nibelungos giressin grupa... y ¡camas ajudeume!

Pero, de totas maneras, aquests dos fets y alguns altres que podriam afegirn'hi, demostran que la seguretat á Barcelona es avuy inmensa, perfectíssima... y tot lo demés que diu la Doctrina cristiana.

Ara ja no falta sino que 'l *Brusi* cremi unas quantas lliuras d' encens en honor del digne successor del Sr. Dorda.

Llegeixo:

«Ahora se trata de criar el gusano de seda en Madrid, á fin de utilizar este suelo, que no sirve para la agricultura. Dícese que se presta al cultivo de la morera el terreno de las inmediaciones de la capital.»

Per la meva part permétise'm dir que ho dupto molt. Tant las moreras com els cuchs requereixen un clima una mica cálit.

Pero encare que no s' hi pugan criar els cuchs de seda, no s' han de apurar, mentres hi vaja bé, com

EL DIA DE LA RIFA

Esperant els primers partes:

—¡Ara, ara vé, caballés!

fins ara, la cria de sangoneras del Estat, mil vegadas més productiva que la dels cuchs de seda.

El director general de Agricultura ha girat una visita al Ampurdá per enterarse del estat en que 's troban alguns punts de aquella comarca, Castelló de Ampurias entre altres, invadits per la llagosta.

El director general y 'ls seus acompanyants van anar á donar fondo al restaurant de Rosas... y de llagosta ab arrós y de llagosta ab such se 'n varen fer un gran panxó.

De retorn á Madrid, podrá dirli al ministre del ram:

—Vaya, que la langosta del Ampurdán nada tiene de común con la de la Mancha y la de Extremadura: la del Ampurdán es muy sabrosa.

Y, naturalment, en lloch de pendre providencias

per extingirla, será capás de proponar que 's dictin ordres per fomentarla.

Al Sr. Luanco, sabi catedrátich de Química y rector qu' era de la Universitat de Barcelona, 'l govern va jubilarlo per haver complert los 70 anys d' edat, á pesar de trobarse en plena forsa física y intelectual pera continuar desempenyant els dos cárrechs qu' exercia.

Y ara que 'l té fora d' exercici, 'l mateix govern acaba de concedirli la gran creu de Isabel la Católica, lliure de gastos.

Sembla talment que 'l govern li digui:—Ara que t' hi matat, et poso una creu á sobre y t' enterro per amor de Deu.

Es probable que 'l Sr. Luanco respongui:—Gracias: encare soch viu.

Es verdaderament notable l' Exposició de pinturas que la *Societat artística literaria de Catalunya* ha instalat al Saló Parés. No hi figuran sino deu autors, ab més de un centenar d' obras. Son els següents: Brull, Galwey, Graner, Malagrida, Méndez Vigo, Tamburini, Tolosa, Urgell pare y fill y Vilallonga. La majoria de las obras están pintadas á tota conciencia, revelant la poderosa empena dels individus de la nova associació.

Va morir la senmana passada l' inteligent graba-

Després de veure las llistas:

—¡No m' atraparán may més!

dor Joan Casals, un dels primers que van exercir á Barcelona aquesta important industria artística. Era en sos treballs pulcre y concienzut, y molt estimat dels artistes.

Per sas condicions de caràcter se feya apreciar de tothom. Franch, jovial, xistós y ab una bondat de cor que no 's desmentía may, la seva mort ha sigut vivament sentida, per tots quants havían tingut la ditxa de tractarlo.

Causa alegada per la *Catalana* per introduhir un considerable augment en el consum del gas: la carestía dels carbons.

Donchs bé: una revista inglesa dona compte de la compra feta per aquella societat de 270 mil toneladas de carbó de gas, que deurá servírseli en tres anys, á 16 pessetas 20 céntims la tonelada: es á dir á un preu molt inferior al que regia mesos enrera quan la *Catalana* no s' havia recordat encare d' augmentar els preus.

Era de creure que la *Catalana* davant de un dato que la deixa en la situació trista y desairada de aquell que falta á la veritat, hauría donat explicacions al públich consumidor. Pero fins ara no ha dit

TORNANT DE LA FIRA

—¡Tot un poble á las mevas mans!... En aquest moment me sento *cacique*.

FILOSOFIAS DE NADAL

—¿Veus? A tú 't matarán, per menjar, dintre de dos ó tres días; jo, per no menjar, me moriré dintre de dos ó tres senmanas.

aquesta boca es meva. Y continúa cobrant l' augment á totas llums injustificat.

* * *

Per aquest concepte; per la mala qualitat del fruit; per la poca confiança que inspiran á tothom els comptadors manipulats per las companyías; pel cobro de una cantitat mensual que imposan á cada consumidor á pretext de la conservació de dits comptadors, y finalment per ser l' augment de preu el resultat de una confabulació general de totas las companyías de gas y electricitat, sería necessari que l' autoritat municipal prengué cartas en l' assumpto de una manera resolta y enérgica, mirant pels interessos lesionats dels barceloníns.

Sr. Coll y Pujol: mans á l' obra.

Si así lo hiciereis, Dios os lo premie, ó sino os lo demande.

En qüestions de aquesta naturalesa es en las que se posan de relleu las condicions de un bon arcalde.

Un desafío curiós que ha tingut lloch á Fransa.

Arriban els rivals al camp de l' honor; reben cada hu una espasa, y—¡Alsa, noys! qui pugui punxar que punxi.

Ja n' hi ha un ab una ferida al bras y se suspén la lluyta.

Els metjes han de dictaminar si déu ó no continuar el desafío. Y com sol succehir casi sempre que dos individuos de una mateixa professió han de dictaminar sobre un punt determinat, l' un estava en que podía seguir y l' altre que no, de cap manera.

Tots dos galenos tenían un génit com una pólvora, y comensan á dirigir-se paraulas insultants: de

las paraulas passen á las amenassas; de las amenassas als cops de puny. Ja s' agarbonan com dos gosos de presa...

Y en aquest moment, els dos antagonistas qu' estavan esperant la séva decissió, s' uneixen tots dos pera descompartirlos. Y está clar: després de haverho conseguit, van donarse las mans y varen fer las paus.

Es de creure que duelistas, testimonis y metjes anirían després tots junts al restaurant á celebrarho.

Un embrutador de quartillas, ab pretensions de autor dramátich, deya un día als seus amichs:

—Estich escrivint un drama en cinch actes, esparrant.

—Y que 'n tens molt de fet?—van preguntarli.

—Quatre actes. Al arribar aquí m' hi atascat. No sé encare com fer morir al protagonista.

Proposició de un amich mala llengua:

—¿Vols una manera original de matarlo?

—Sí: ¿quina?

—Li llegeixes els quatre actes primers y se 't morirá de fástich.

SOLUCIÓNS

À LO INSERTAT EN LO ÚLTIM NÚMERO

- 1.ª XARADA 1.ª—*Cons-tan-ti-no-pla.*
- 2.ª Id. 2.ª—*Mar-ga-ri-da.*
- 3.ª ANAGRAMA.—*Ramón—Norma.*
- 4.ª TRENCA-CLOSCAS.—*Sota, Caball y Rey.*
- 5.ª ROMBO.—

S
P I T
P I N O S
S I N D R I A
T O R O S
S I S
A

- 6.ª CONVERSA.—*Esquella.*
- 7.ª GEROGLÍFICH.—*Per masnouhins al Masnou.*

XARADAS

I

EL MEU TALÓ

LOTERÍA NACIONAL

D. J. Staramsa interesa cinco pesetas en el billete

N.º 33,170

del sorteo que se celebrará en Madrid el día 22 de Diciembre de 1900.

Barcelona 6 Diciembre de 1900

El depositario:

J. R. Malasort

Aquest es el meu taló (y no pas de cap botina) quin número te de ser d' aquí poch la meva ditxa si per cás treu la primera ó la segona... ó la quinta.

No falta qui s' ha atrevit sis preguntarme ab malicia qu' es lo que faría jo si acás la grossa 'm sortía; mes jo opino que tals cosas á ningú tenen de dirse.

Lo que puch assegurar y ho dich aquí entre familia que no quart-dos-cinch-sis mes... fins que se m' acabarían.

PELS CORREDORS DEL NOSTRE PALAU DE JUSTICIA

—Després no diguin qu' en aquest país la justicia no va á las foscas...

¿A QUI LI FALTA UN SACATAPOS?

Y
UNA BONA PURGA

ó
PER NADAL CADA OVELLA Á SON CORRAL

Es un aforisme popular que tanca una gran *sabiesa*: La eterna bacanal del dia de Nadal deu ésser essencialment íntima. Per haver de fer excessos de menjar y beure ab acompanyament de xistes discutibles; per tenir que ficar els dits al plat y 'ls peus á la galleda, com succeheix molt sovint, val mes quedarse al propi corral que anar á la fonda á fé 'l pobre, ó á casa d' un amich á fer papers ridículs, ó á casa d' un parent á enmaranyar la pau de la familia.

En aixó 's funda don Sever, un pobre senyor mes bon home que 'n Tolstoi y mes tradicionalista que 'n Prim, al no permetre que en aquesta diada s' inviti á dinar, ni á postres sisquera, al promés de la noya, ab tot y viure en el mateix replá, ab tot y estar ja en dansa las amonestacions á Sant Cugat y ab tot y haverli el pobre xicot enviat la décima qu' en lletra traswaliana dedicava á sos *próximos-futuros papás*, aixís, sense *politicos* ni res.

Igual, donchs, fá ab els de casa séva: no vol que surtin en tot el dia; després d' haver anat á missa de bon matí, á cap ovella li es dable donar escusas pera esca-

parse del corral de don Sever. Prou ho diu ell:—Avuy no penséu en passejar, ni en bandes municipals, ni en res; que prou feyna tením á veure com se rosseja 'l gall d' indi. A la una 'ls macarrons y ja 'm sembla que tením feyna tallada fins á entrada de fosch; després una partideta de *mona* y á dormir. ¿No vos sembla, noys, que val mes arreglarho aixís que no menjar depressa y corrents total per anar á veure Els Pastorets ó El *Recristo* de la Policia?—Ningú respón y ell afegeix.—Donchs, *aprobado*.

Y, com si ho vejessim, s' atiparán tots com uns desgats, voldrán menjar molt y de tot; farán deu mil barrejas ab vins espumosos y sense espumar (ó d' ámbar) y es molt probable que al destapar una ampolla 's trobin que 'l tap no vol sortir de cap manera; potser hagin perdut el saca-tapos y la noya, aprofitant aquesta excelent ocasió voldrá anar á casa 'l promés perque li deixi. Pero son pare, com si ho sentíssim, exclamará:—¿Qué anavas á fer desgraciada? Aquí 't dich! Per Nadal... ja ho sabs.

Y la nena, sofocada, 's menjará... la partida; y mentrestant l' ampolla quedarà sense destapar. (Cosa que no 'ls succehiria si sapiguessin que 'ls taps de suro surten fàcilment posanhi al voltant una gota d' oli y acostant l' ampolla un xich al foch.)

Y don Sever farà y dormirá la *mona*; y l' endemá, al llevarse, fruirá la delicia de menjarse la carndolla de Nadal rescalfada, que per ell vé á ser una especie de goig suprem comparable solzament al que sent la séva filla quan somía tots aquells *mals-de-cap* que li han de venir.

De resultas d' aquests excessos, immediatament s' haurán de purgar y com que ningú d' aquella casa es capás de pendre's una toma de Rubinat, ni de sal de Madrit, ni tan sols de magnesia *fermassent*, tením pensat que, si 'ns ho preguntan, els aconsellarém un purgant molt eficas y de bon pendre (per fóra) que consisteix en aplicarse al ventre unas quantas fullas bullidas de tabaco ben fort.

Y vels'ho aquí. (Per molts anys, y que las logrin felissas.)

Algun pobre també 'n tota
y no pas ab *perras chicas*,
puig, *re-prima-dos cinch-sexta*
una cantitat molt digna;
me daría una vidassa
que de talls y viandas finas
me 'n *sis-segon-quart-cinch-sis*
cada nit... y cada dia

Al ángel de la Fortuna
li compraría un *tres-quinta*.

y li faría llum, hasta
qu' ell mateix s' acabaría.

Mes si acás no arribo á treure
y la sort me fa la *grilla*,
y veig verdaderament
que una rifada es tal rifa,
no vingau pas *sis* buscarme
may mes, vehins y vehinas,
amichs, cafeters, tabernas,
adroguers y barberías

per si vull *hu-dos-tres-quarta*
á n' aquesta Lotería,
que alguna paraula lletja
potsé us *proporcionaría*.

Tinch fet ja lo pensament;
si aixís que arribin las llistas
dels *premios mayores* jo
no soch á primera fila,
prometo, y juro cumplirho
que 'l qu' es á la Lotería
jo no hi jugaré pas mes...
(Ífins que un altre duro tinga!)

J. STARAMSA

ANAGRAMA

En *Total* aquesta nit,
tingué un *total* divertit;
puig digué que ha disfrutat,
sent cego y mut son estat.

E. ZOLA Y B.

GEROGLÍFICH

× ∴
LA LA
½ aa

MET GARIBALDI

A horas d' ara ja está pensant
ab els regalos que li farán.

Antoni López, editor, Rambla del
Mitj, 20.

Estampa de LA CAMPANA y LA ES-
QUELLA, carrer del Olm, núm. 8.

ANTONI LOPEZ, EDITOR, RAMBLA DEL MITJ, NÚMERO 20, LLIBRERÍA ESPANYOLA, BARCELONA. CORREU: APARTAT NÚMERO 2

Acaba de salir — Obra nueva

Colección Diamante (Edición López)

Tomo 75

LA SEÑORITA TORMENTA

POR XAVIER DE MONTEPÍN

Un tomo en 8.º menor de unas 200 páginas, Ptas. 0'50.

4 de Janer de 1901*NUMERO EXTRAORDINARI*

DE

LA ESQUELLA DE LA TORRATXA

destinat á conmemorar l' acabament del sigle XIX

48 planas contenint innumerables dibuixos, en negre y alguns en colors, recordant els principals aconteixements ocorreguts en la ciutat condal durant el sigle qu' está acabantse.

Retratos de cataláns ilustres.—Vistas de Barcelona en diferents épocas.—Epissodis memorables.—Planos.—Reproducció de grabats antichs.—Traballs literaris é histórichs alusius al aconteixement que commemora el número.

Valdrá DOS RALS

Sortirá 'l día 4 de Janer de 1901

Obra nueva
LA TENEBROSA

POR
JORGE OHNET

Un tomo en 8.º, Ptas. 3'50.

DIETARIOS

para 1901

Desde 1 á 4 pesetas.

J. M.ª BARTRINA

Algo

ILUSTRADO

POR

J. Ll. Pellicer

3 pessetas

ALMANACH

DE

La Campana**DE GRACIA**

pera 1901

Preu: 2 ralets.

Tapas ab planxas dauradas
per enquadernar

LA ESQUELLA DE LA TORRATXA

Preu: Ptas. 1'50.

NOTA.—Tothom que vulga adquirir qualsevol de ditas obras, remetent l' import en libransas del Giro Mútuo ó bé en sellos de franqueig al editor Antoni López, Rambla del Mitj, 20, Barcelona, la rebrá á volta de correu, franca de ports. No responém d' extravíos, no remetent además un ral per certificat. Als corresponsals de la casa se 'ls otorgan rebaixas.

¡SI TREGUESSIM LA GROSSA!...

—Jo no pintava més.

—Jo tancava 'ls Quatre Gats.

—Jo... ¡ya vichilaría el moro Muza!

—Jo me 'n anava á portar el carbó en carretel-la.

—Jo... ¡llavors sí que diría: Uva!

—Jo no llimpiava á menos de duro 'l parell.

—Jo baixava immediatament del pescante y 'm ficava á dintre.

—Jo plegava desseguida l' establiment.

—Lo qu' es jo... ja l' he treta.

Mica